

ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ¹

ปณิธาน ปานหนู²

จากการศึกษาค้นคว้าปัญหาเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงความหมาย ประวัติความเป็นมา วิวัฒนาการ แนวคิด และหลักกฎหมายทั่วไปที่เกี่ยวกับมาตรการการคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ ซึ่งทำให้ผู้ศึกษาได้รับความรู้ความเข้าใจในเรื่องการคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จากรากฐานแนวคิด ทฤษฎี และเจตนารมณ์ของกฎหมาย รวมทั้งได้ทราบถึงหลักการจ่ายค่าสินไหมทดแทน และค่าเสียหายเบื้องต้นกรณีที่ถูกชนหรือทำให้ได้รับความเสียหายเองตลอดจนปัญหาเกี่ยวกับการใช้สิทธิไล่เบี้ยของกองทุนทดแทนผู้ประสบภัยจากรถซึ่งได้จ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นให้แก่ผู้ประสบภัยจากเงินกองทุนดังกล่าว และการบัญญัติไว้ซึ่งสิทธิและช่องทางในการดำเนินการเรียกค่าสินไหมทดแทนเมื่อได้รับความเสียหายจากการใช้บริการรถยนต์สาธารณะ ประกอบกับอุบัติเหตุที่เกิดจากรถยนต์ในปัจจุบันได้ทวีคูณเป็นจำนวนมากขึ้นในแต่ละปี เป็นเหตุให้มีผู้ได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิตเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก โดยผู้ประสบภัยดังกล่าวนี้มักจะไม่ได้รับการชดเชยเยียวยา หรือได้รับการชดเชยค่าเสียหายที่ไม่เพียงพอต่อความเสียหายที่แท้จริง และหากผู้ประสบภัยจะใช้สิทธิทางแพ่งเรียกร้องค่าเสียหายก็จะต้องใช้เวลาดำเนินคดียาวนาน ดังนั้น เพื่อให้ผู้ประสบภัยได้รับการชดเชยค่าเสียหายและได้รับค่าเสียหายเบื้องต้นที่แน่นอนและทันทั่วถึง และได้รับค่าเสียหายเบื้องต้นที่แน่นอนก็สมควรกำหนดให้มีกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จึงมีการตราพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 เพื่อความมุ่งหมายที่จะให้ประชาชนทุกคนได้รับความรับรองคุ้มครองความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่ชีวิต ร่างกาย และอนามัยที่เกิดจากอุบัติเหตุจากรถ ให้ได้รับการช่วยเหลือและรักษาพยาบาลอย่างทันทีทันใด โดยไม่ต้องห่วงกังวลกับค่ารักษาพยาบาล

จากการศึกษาทำให้ทราบถึงปัญหาการคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 และกฎหมายฉบับอื่น ๆ ในปัจจุบัน มีปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญหลายประการอันเป็นผลให้การคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถไม่สามารถดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพและไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย ซึ่งมีประเด็นปัญหาทางกฎหมายดังต่อไปนี้

ปัญหาประการแรก ปัญหาการให้ความคุ้มครองผู้ได้รับความเสียหายจากการใช้บริการรถยนต์สาธารณะ เนื่องจากในสภาวะปัจจุบันอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นจากการใช้บริการรถยนต์สาธารณะมีจำนวนที่เพิ่มสูงขึ้น ผลกระทบที่เกิดขึ้นมาจากอุบัติเหตุ คือ ความเสียหายต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับผู้ใช้บริการรถยนต์สาธารณะ

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับผู้ประสบภัยจากรถ โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ดร. ปภาศรี บัวสวรรค์ และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ ประเสริฐ ตันศิริ และรองศาสตราจารย์ ดร. กัลยา ตันศิริ

²นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาวิทยบริการเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดตรัง) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ไม่ว่าจะเป็นความเสียหายแก่ชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สิน เพราะฉะนั้นการชดเชยและการเยียวยาความเสียหายจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นและสำคัญอย่างยิ่งต่อผู้ได้รับความเสียหายจากการใช้บริการรถยนต์สาธารณะ โดยผู้ที่ได้รับความเสียหายเหล่านี้ควรจะต้องได้รับความคุ้มครองความเสียหาย การชดเชยค่าเสียหายและการเยียวยาจากผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งหลายอย่างรวดเร็วและเป็นธรรม เพียงพอต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจริง จากการศึกษาพบว่า การให้ความคุ้มครองความเสียหายแก่ผู้ที่ได้รับความเสียหายจากการใช้บริการรถยนต์โดยสารสาธารณะยังมีปัญหาคือการที่กฎหมายมิได้บัญญัติถึงการแจ้งสิทธิของผู้ประสบภัยที่ได้รับความเสียหายจากการใช้บริการรถยนต์สาธารณะที่จะได้รับความคุ้มครองที่ควรได้รับ กล่าวคือ ผู้ใช้บริการรถยนต์สาธารณะโดยทั่วไปนั้น จะไม่ทราบถึงข้อมูลเกี่ยวกับการใช้บริการรถยนต์สาธารณะมากเท่าที่ควร รวมทั้งไม่ทราบถึงสิทธิ หน้าที่ และขั้นตอนต่าง ๆ ที่ตนจะต้องปฏิบัติในการที่จะได้รับความคุ้มครอง เมื่อมีความเสียหายเกิดขึ้นจากอุบัติเหตุ ซึ่งเป็นเหตุทำให้ผู้เสียหายต้องยอมรับตามข้อเสนอที่บริษัทประกันภัยหรือผู้ประกอบการธุรกิจรถยนต์สาธารณะกำหนดมาให้ แม้ค่าเสียหายตามข้อเสนอดังกล่าวนั้นจะไม่เพียงพอต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจริง และการขาดหน่วยงานที่เข้าไปดูแลในขั้นตอนการจ่ายค่าสินไหมทดแทน จึงทำให้ผู้ประกอบการบริษัทจะเร่งรัดในการจ่ายเงินค่าสินไหมทดแทน เพื่อเป็นการยุติการเรียกร้องค่าเสียหายทางแพ่งและอาญา และจะมีการทำสัญญาประนีประนอมยอมความเพื่อรับค่าสินไหมทดแทนจำนวนหนึ่ง ในขั้นตอนการเจรจากับบริษัทประกันภัย อันเป็นการตัดสิทธิทำให้ผู้เสียหายไม่สามารถไปฟ้องดำเนินคดีเรียกค่าเสียหายทดแทนเพิ่มเติมตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ได้อีก ซึ่งจะทำให้เกิดความไม่เป็นธรรมและขัดต่อเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535

ปัญหาประการที่สอง ปัญหาเกี่ยวกับการจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้น เนื่องจากบทบัญญัติในมาตรา 4 วรรค 3 และวรรค 7 ประกอบมาตรา 23 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 กฎหมายไม่ได้บัญญัติไว้อย่างชัดเจนว่า หากผู้ที่ประสบภัยเป็นผู้ขับขี่ที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ตนเองแล้วจะมีสิทธิได้รับค่าเสียหายเบื้องต้นหรือไม่ ประกอบกับการที่พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 กำหนดให้ค่าเสียหายเบื้องต้นเป็นส่วนหนึ่งของค่าสินไหมทดแทน ซึ่งหลักของค่าสินไหมทดแทนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยละเมิดจะเกิดขึ้นต่อเมื่อมีการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อทำต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมายทำให้เขาเสียหาย จึงจะถือว่าบุคคลนั้นกระทำละเมิดจำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้น การที่ผู้ขับขี่ก่อความเสียหายแก่ตนเองจะถือว่าเป็นการละเมิดอันจะต้องรับผิดชอบในค่าสินไหมทดแทนหรือไม่ กรณีนี้กองทุนทดแทนผู้ประสบภัยจากรถยนต์จะต้องจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นหรือไม่ มีความเห็นที่แตกต่างกันของสำนักงานอัยการสูงสุดและสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานอัยการสูงสุดมีความเห็นว่าผู้ประสบภัยที่ไม่มีสิทธิในทางแพ่งที่จะได้รับชดเชยค่าเสียหายจากบุคคลใด กองทุนทดแทนผู้ประสบภัยก็ไม่มีหน้าที่จ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของค่าสินไหมทดแทนให้แก่บุคคลนั้นและไม่จำเป็นต้องพิจารณาถึงสิทธิในการเรียกเงินคืนของกองทุนทดแทนผู้ประสบภัย แต่สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกามีความเห็นว่าการพระราชบัญญัติฉบับนี้มีเจตนารมณ์ที่จะให้ความคุ้มครอง

แก่ผู้ประสบภัยให้ได้รับการชดใช้ค่าเสียหายเบื้องต้นอย่างทันท่วงที กล่าวคือ ผู้ใดก็ตามซึ่งได้รับอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย อนามัย เนื่องจากรถที่ใช้หรืออยู่ในทาง ย่อมถือว่าเป็นผู้ประสบภัยและมีสิทธิได้รับค่าเสียหายเบื้องต้น จากการศึกษาบทบัญญัติในปัจจุบันทำให้ทราบว่า ค่าเสียหายเบื้องต้นในปัจจุบันไม่มีลักษณะเป็นสวัสดิการสังคมอย่างแท้จริง ซึ่งไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 ที่จะให้ความคุ้มครองแก่ผู้ประสบภัยให้ได้รับการชดใช้ค่าเสียหายเบื้องต้นอย่างทันท่วงที กล่าวคือ ผู้ใดก็ตามซึ่งได้รับอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย อนามัย เนื่องจากรถที่ใช้หรืออยู่ในทางย่อมถือว่าเป็นผู้ประสบภัยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 และถ้าอันตรายนั้นเข้ากรณีใดกรณีหนึ่งในมาตรา 23 ระบุไว้ ก็จ่ายค่าเสียหายเบื้องต้น อันได้แก่ ค่าปลงศพหรือค่ารักษาพยาบาลเบื้องต้นให้แก่ผู้ประสบภัยจากเงินกองทุน และการจ่ายนั้นจะต้องกระทำให้เสร็จภายใน 7 วัน โดยไม่ต้องรอการพิสูจน์ความรับผิดชอบ ดังนั้น ต้องมีการแก้ไขเปลี่ยนแปลง ในส่วนของคำนิยามของคำว่า ผู้ประสบภัยให้ครอบคลุมไปถึงกรณีที่ถูกขังจี้รถได้ก่อความเสียหายแก่ตนเอง และกำหนดให้ค่าเสียหายเบื้องต้นมิได้เป็นส่วนหนึ่งของค่าสินไหมทดแทนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ในกรณีที่ผู้ประสบภัยเป็นบุคคลคนเดียวกับคู่ภรรยา แต่กำหนดให้เป็นส่วนหนึ่งค่าสินไหมทดแทนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ในกรณีละเมิดจากการกระทำของผู้อื่นเท่านั้น และเปลี่ยนแปลงหลักเกณฑ์การเรียกเก็บเงินสมทบเข้ากองทุนผู้ประสบภัยเสียใหม่ เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมกับประชาชนทุกคนต่อไป

ปัญหาประเด็นที่สาม ปัญหาเกี่ยวกับการใช้สิทธิไต่เบี่ยของกองทุนทดแทน เนื่องด้วยกรณีตามมาตรา 23 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 กองทุนทดแทนผู้ประสบภัยจากรถจะต้องจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นให้แก่ผู้ประสบภัยจากเงินกองทุน แต่ในมาตรา 26 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 ให้กองทุนมิให้สิทธิไต่เบี่ยเอาจากเจ้าของรถหรือบริษัทประกันแล้วแต่กรณี มีลักษณะเป็นการรับช่วงสิทธิตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่เนื่องจากคำสั่งไต่เบี่ยของนายทะเบียนนี้เองก็มีลักษณะจัดเป็นคำสั่งทางปกครองชนิดหนึ่ง ทำให้มีปัญหาค่าเสียหายเบื้องต้นตามมาตรา 23 กรณีใดจะอยู่ในอำนาจพิจารณาตัดสินของศาลยุติธรรม กรณีใดจะอยู่ในอำนาจของศาลปกครอง ซึ่งมีอายุความในการฟ้องร้องที่แตกต่างกันประกอบกับเจ้าหน้าที่มีอำนาจยึดทรัพย์สิน เพื่อชำระหนี้ของกองทุนทดแทนผู้ประสบภัยจากรถได้เองโดยไม่ต้องอาศัยอำนาจศาลแต่เป็นการใช้อำนาจ กล่าวคือ เจ้าหน้าที่มีอำนาจยึดอายัดทรัพย์สินของลูกหนี้ตามคำสั่งทางปกครองได้ด้วยตัวเจ้าหน้าที่เอง ซึ่งเจ้าหน้าที่ผู้ใช้อำนาจดังกล่าวนี้ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 คือ นายทะเบียน เท่ากับว่าเป็นการตัดกระบวนการพิจารณาพิพากษาคดีของศาล และการบังคับคดีโดยเจ้าพนักงานบังคับคดีออกไป ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับกระบวนพิจารณาในทางแพ่งแล้วท้ายที่สุดก็จบลงที่การยึดทรัพย์เพื่อนำมาชำระหนี้เช่นเดียวกัน ดังนั้น จึงทำให้มีปัญหาค่าเสียหายเบื้องต้นตามมาตรา 23 กรณีใดจะอยู่ในอำนาจพิจารณาตัดสินของศาลยุติธรรม กรณีใดจะอยู่ในอำนาจของศาลปกครอง ซึ่งมีอายุความในการฟ้องร้องที่แตกต่างกันประกอบกับเจ้าหน้าที่มีอำนาจยึดอายัดทรัพย์สินเพื่อชำระหนี้ของกองทุนทดแทนผู้ประสบภัย

จากรถยนต์ได้เองโดยไม่ต้องอาศัยอำนาจศาลเพื่อความเป็นธรรมแก่เจ้าของรถยนต์หรือจากบริษัทประกันหรือไม่ ซึ่งอาจก่อให้เกิดการดำเนินการที่แตกต่างกันและก่อให้เกิดปัญหาในเรื่องภาระการพิสูจน์และหน้าที่นำสืบเนื่องจากกฎหมายวิธีการดำเนินการกระบวนพิจารณาในศาลคนละฉบับกัน

จากการศึกษาค้นคว้าปัญหาการคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะตามประเด็นปัญหาดังกล่าวข้างต้น ดังต่อไปนี้

1. ปัญหาการให้ความคุ้มครองผู้ได้รับความเสียหายจากการใช้บริการรถยนต์สาธารณะ ผู้ศึกษาเห็นว่า ควรมีการบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับข้อกำหนดที่ให้สิทธิแก่ผู้ใช้บริการรถยนต์สาธารณะ เพิ่มเติมขึ้นในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 รวมทั้งให้มีมาตรการทางกฎหมายบังคับให้ผู้ประกอบการรถยนต์สาธารณะทั้งหลาย ต้องมีการจัดให้มีข้อมูลที่เป็นประโยชน์แก่ผู้ใช้บริการรถยนต์สาธารณะ เช่น หมายเลขโทรศัพท์ของบริษัทผู้ให้บริการ บริษัทขนส่ง จำกัด กรมการขนส่งทางบก ชื่อบริษัทประกันภัย ที่ผู้ประกอบการรถยนต์สาธารณะจัดให้มีประกันภัยแก่ผู้ใช้บริการ และมีการประชาสัมพันธ์ให้ผู้ใช้บริการทราบถึงข้อมูลดังกล่าวอย่างชัดเจน เช่น กำหนดข้อมูลที่เป็นต่าง ๆ ลงในตัวโดยสาร หรือในคู่มือการให้บริการรถยนต์สาธารณะ เป็นต้น รวมถึงประชาสัมพันธ์ หรือประกาศให้ทราบถึงข้อมูลทางด้านกฎหมายที่เกี่ยวข้องขั้นตอนการเรียกร้องค่าเสียหายเมื่อผู้ใช้บริการได้รับความเสียหายจากการใช้บริการรถยนต์สาธารณะ เช่น เรื่องขั้นตอนการเรียกร้องค่าเสียหาย ระยะเวลาในการเรียกร้อง ประเภทของค่าเสียหายเบื้องต้นที่จะต้องได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 และค่าเสียหายที่ผู้ใช้บริการสามารถเรียกร้องเพิ่มเติมตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ได้ นอกเหนือจากค่าเสียหายเบื้องต้นตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 รวมทั้งการกำหนดให้หน่วยงานของรัฐ ภาคประชาชนที่สามารถให้คำปรึกษาเกี่ยวกับขั้นตอนและวิธีการดำเนินคดีต่าง ๆ ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้ใช้บริการมีความรู้ความเข้าใจในสิทธิของผู้ใช้บริการรถยนต์สาธารณะ มีความตื่นตัวในการป้องกันพิทักษ์สิทธิของตนเอง และเพื่อให้ได้รับค่าเสียหายที่เป็นธรรมเหมาะสมเพียงพอกับความเสียหายที่เกิดขึ้น ตามเจตนารมณ์ที่กฎหมายบัญญัติไว้ รวมทั้งเป็นการป้องกันมิให้ผู้ใช้บริการรถยนต์สาธารณะถูกเอารัดเอาเปรียบจากผู้ประกอบการรถยนต์สาธารณะ

2. ปัญหาเกี่ยวกับการจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้น ผู้ศึกษาเห็นว่า การจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นของกองทุนทดแทนโดยไม่ต้องรอพิสูจน์ความผิดนั้น เป็นเจตนารมณ์ที่สำคัญของพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 อยู่แล้ว แต่ทั้งนี้ควรจะมีการแก้ไขบทบัญญัติตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 ในส่วนของคำนิยามของคำว่า “ผู้ประสบภัย” ให้ครอบคลุมไปถึงกรณีที่ถูกขังขังได้ก่อความเสียหายแก่ตนเอง เนื่องจากตามเจตนารมณ์ของกฎหมายแต่เดิมนั้นก็มีเจตนารมณ์ที่จะมุ่งคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถในทุกรูปแบบ เพื่อให้ได้รับการบรรเทาความเสียหายอย่างทันท่วงทีโดยไม่ต้องรอการพิสูจน์ความถูกหรือผิด นอกจากนั้นยังควรแก้ไขบทบัญญัติในมาตรา 25 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 ในส่วนที่บัญญัติว่า “ให้ถือว่าค่าเสียหายเบื้องต้นดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของค่าสินไหมทดแทนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์” โดยใช้ถ้อยคำว่า “ในกรณีที่มีการต้องขอใช้

ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการละเมิด ให้ถือว่าค่าเสียหายเบื้องต้นเป็นส่วนหนึ่งของค่าสินไหมทดแทนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์” เพื่อให้สอดคล้องกับความรับผิดชอบตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ผู้ศึกษาเห็นว่าเพื่อให้เงินค่าเสียหายเบื้องต้นเป็นสวัสดิการสังคมอย่างแท้จริง อาจต้องเปลี่ยนแปลงหลักเกณฑ์การเรียกเก็บเงินสมทบเข้ากองทุนผู้ประสบภัยเสียใหม่ เนื่องจากว่าในปัจจุบันเงิน สมทบของกองทุนส่วนหนึ่งมาจากเบี้ยประกันที่เจ้าของรถชำระให้แก่บริษัท และบริษัทนั้นมีหน้าที่นำส่งเข้ากองทุนทดแทนผู้ประสบภัยตามอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง การเปลี่ยนแปลง คือ จะต้องกำหนดให้ผู้มีใบอนุญาตขับขี่รถซึ่งเป็นผู้ใช้ต้องจ่ายเงินสมทบเข้ากองทุนทดแทนผู้ประสบภัย แม้ว่าจะไม่ได้เป็นเจ้าของรถก็ตาม เนื่องจากผู้ขับขี่รถเป็นบุคคลที่อาจจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่ชีวิต ร่างกาย หรืออนามัย ต่อรถและบุคคลภายนอกได้ นอกจากนี้รัฐบาลยังต้องจ่ายเงินสมทบเข้ากองทุนทดแทนผู้ประสบภัยด้วยตนเอง เดียวกันกับกองทุนประกันสังคม ทั้งนี้เพื่อให้ค่าเสียหายเบื้องต้นที่จ่ายให้แก่ผู้ประสบภัยมีลักษณะเป็นสวัสดิการทางสังคมอย่างแท้จริง

3. ปัญหาเกี่ยวกับการใช้สิทธิไล่เบี้ยของกองทุนทดแทนผู้ประสบภัยจากรถ ผู้ศึกษาเห็นว่า ควรจะให้มีการวางแผนทางในการปฏิบัติเกี่ยวกับสิทธิในการไล่เบี้ยของกองทุนทดแทนผู้ประสบภัยให้อยู่ในเขตอำนาจของศาลเดียวกัน โดยอาจให้สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย ทำหนังสือหารือไปยังคณะกรรมการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล เพื่อให้ชี้ขาดว่าควรอยู่ในเขตอำนาจของศาลใด ซึ่งผู้ศึกษาเห็นว่า ควรเป็นอำนาจของศาลยุติธรรมเนื่องจากการฟ้องร้องคดีดังกล่าวนี้ไม่มีลักษณะเป็นคดีปกครอง หากแต่เป็นคดีที่เจ้าหน้าที่ฟ้องลูกหนี้ให้ชำระหนี้ อันเป็นการใช้สิทธิทางแพ่ง ไม่มีความจำเป็นที่ต้องใช้อำนาจทางปกครองในการไล่เบี้ยเงินค่าเสียหายเบื้องต้นดังกล่าว ในส่วนของการใช้อำนาจยึดอายัด หรือขายทอดตลาด ผู้ศึกษาเห็นว่า ควรให้เป็นอำนาจของเจ้าพนักงานบังคับคดีในการบังคับคดี และนำเอาวิธีการตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้บังคับทุกกรณี เนื่องจากการปฏิบัติราชการของเจ้าพนักงานบังคับคดีมีความรู้ความเชี่ยวชาญชำนาญมากกว่าและถือเป็นหน่วยงานของรัฐที่ทำหน้าที่นี้อยู่ก่อนแล้ว

ในส่วนบทบัญญัติในเรื่องของอายุความ การใช้สิทธิไล่เบี้ยหรือเรียกเงินค่าเสียหายเบื้องต้นคืนแก่กองทุนหรือบริษัทนั้นไม่ควรจะเอาอายุความ 10 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาใช้บังคับ หรือไม่ควรรนำเอาอายุความ 90 วัน ตามพระราชบัญญัติปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 มาใช้บังคับ แต่ควรที่จะเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับเรื่องอายุความไว้เป็นการเฉพาะในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 โดยกำหนดอายุความเกี่ยวกับการไล่เบี้ยหรือการเรียกเงินค่าเสียหายเบื้องต้นคืนไว้เป็นการเฉพาะ

เอกสารอ้างอิง

- จิตติ ดิงศัททีย. กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยการประกันภัย. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2539.
- จิต เศรษฐบุตร. หลักกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ลักษณะละเมิด. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2522.
- ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนสานต์. กฎหมายวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จรัสการพิมพ์, 2540.
- ไชยยศ เหมะรัชตะ. คำอธิบายกฎหมายว่าด้วยการประกันภัย. พิมพ์ครั้งที่ 14. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2540.
- ประพันธ์ ทรัพย์แสง. คำอธิบายพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535. พิมพ์ครั้งที่ 2 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2539. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2539.
- ประเสริฐ ประภาสะ โนบล. หลักการประกันภัย. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, 2539.
- ไพจิตร ปุญญพันธ์. คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ลักษณะละเมิด เรื่อง ข้อสันนิษฐานทางกฎหมาย. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นิติบรรณาการ, 2548.
- สุภาพ สาริพิมพ์. กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยการประกันภัย. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2545.
- สุขุม ศุภนิธย์. คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ลักษณะละเมิด. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นิติบรรณาการ, 2546.